

Giriş

“Candy Candy Final Story”nin orijinali Nagita Keiko (takma adıyla Kyoko Mizuki) tarafından yazılmıştır. İlk olarak 2010 senesinde Shodensha tarafından yayımlanmıştır. Tüm haklar yazara ve yayınevine aittir. Bu çeviri sadece bir Candy hayranı tarafından tanıtım amaçlı yapılmıştır. Hak sahipleri tarafından sitemize e-mail gönderildiği takdirde kaldırılacaktır.

« Bayan Pony»

Beyaz mektup kağıdına daha bu adı yazdığım anda içim sımsıcak birşeyle doldu.

Derin bir nefes aldım. Rahatlama ve minnettarlık adına bir nefes. Farkında olmadan, iki elimi sımsıkı kavuşturdum. Şu birkaç haftadır, dua etmekten başka birşey yapamadım. Her dua ettiğim gün, Bayan Pony'ye mektup yazmaktan başka...

"Pony'nin Evi" uzakta. Upuzun denizlerin bizi ayırıyor olmasına hiç bu kadar sitem etmemiştim.

Bayan Pony'nin yanında olup, ona bakmak, onu cesaretlendirmek istedim.

Bayan Pony'ye hitaben yazdığım mektuba daha sadece Bayan Pony'nin adını yazdığım anda, bir kez daha Bayan Lane'den gelen mektubu okumaya başlıyorum. Bayan Pony'nin bir krizi atlattığını, şimdi iyileşmekte olduğunu anlatan mektup... Bayan Lane'in gülümsermişçesine duran ince yazısı bile mutluymuş gibi dans ediyor.

"Gerçekten mi? Bayan Lane, beni rahatlatmak için böyle demiyorsunuz, değil mi?"

Sanki böyle dediğini duymuşçasına, mektubuma ilaveten, Bayan Pony'den de seni rahatlatmak için bir mektup iletiyorum sana. Biraz daha iyileşirse, daha uzun bir mektup gönderecektir...

Ekteki Bayan Pony'nin mektubu. Ne kadar okursam okuyayım, her seferinde gözyaşı döküyorum.

Candy, seni endişelendirdim, değil mi?

Ben artık iyiyim.

Çocuklar için de daha yapacak şeyler var ne de olsa.

Ayrıca, bir daha seni görene kadar ölmemeye karar verdim.

Tanrı da bu dileğimi duyacaktır.

Paulina Giddings

Parmağımla yavaşça o imzayı takip ediyorum.

Gerçekten de, o yuvarlak büyük yazı aynı Bayan Pony gibi sıcacık. Her zamanki kadar güçlü olmasa da, yeni pişmiş krep kokan Bayan Pony'nin sesine kadar duyabiliyorum sanki.

“Bayan Paulina...”

O adı fısıldadığım anda istemeden gülümsüyorum. Bayan Pony'nin gerçek adını öğrenmem iyice büyüünce oldu.

- Küçüklüğümden beri, hep Pony diye çağrılmışımdır. Tam da yandaki çiflikte yetişen yusuvarlak ve şişko poniler gibi, değil mi? O zamandan beri fiziksel olarak pek değişmemiş gibiyim.

Bayan Pony gülerken öyle demişti.

İsim konusuna dönünce, Bayan Lane 'in kaçınılmaksızın tekrarladığı hoş bir itirafı vardı.

- Lane Roche ile, çocukluğumda hep dalga geçerlerdi. Roche... Nedense bana Roach (kara fatma) veya Loach (çoprabalığı) gibi gelirdi... Bunlar beni en büyük hayalkırıklığına uğratan yanlış telaffuzlardı. Atalarımın miras kalan değerli soyadım olduğu halde, lanetlenmiş olması...

Bayan Lane'in göğşe bakışı, ciddi bir ifadeyle düşüncelere dalışı bile gözümde canlanıyor.

“Pony'nin Evi”nin sıcak şöminesi. Odunların çıtırdayan sesi. Eski sandalyesinde kah sallanan kah oturan Bayan Pony. Bayan Lane'nin şöminenin önünde duran bana, sıcak kakao verışı.

- Sıcak, onun için dikkat et, Candy.

Daha Bayan Lane beni böyle uyaramadan, kupayı ağzıma götürüp, “yandım!” diye tüküren ben. Ah o eski kış günleri...

- Ne kadar başına gelirse gelsin, yine de... Candy, yani!

Kahkahaya boğulan Bayan Pony. Şöminede kızartılmış marshmallow'un tadı. Dışarıdaki kar.

Çocukların yattığı müstemilat sessizleşiyor. Ancak, ben biliyorum. Çocukların yatmadığını. Herkes karın yığılmasını bekliyor.

Büyük ihtimalle hepimiz uyuyakaldığımız için yavaşça yataktan kalkıp, büyük bir kardan adam yapmaya gideceğiz. Sabahleyin, Bayan Pony ile Bayan Lane'i şaşırtmak istediğimiz için...

Ben de öyleydim. Annie ile Tom'larla, uyumamak için birbirimizi çimdiklememiz gerekse de gece geç saatlere kadar karın yığılmasını beklerdik.

“Pony'nin Evi”ne beni bırakan annemle babama minnettarım. Orası benim yurdum. Geri dönebileceğim yer...

Çalışma masamın önünden kalkıp, rahatça konsolün önüne geçtim.

El yapımı çerçevede süslenmiş 1 0 numaralı yağlıboya. O kişi görebildiği her yeri süslemiş.

Yıllar önce, Londra'nın bitpazarında bu yağlıboyayı bulan kişi o.

Ne kadar da muhteşem bir hediye idi.

O kişi, çok eski görünen yağlıboyanın içinden birinciyi görüp, hemen bu tablonun “Pony’nin Evi”ni sergilediğini anlayandır. Hiç değilse, Pony’nin tepesinden aşağı görünen Pony’nin evinin panoramik manzarasını.

Bu yağlıboyanın önünde durup, ona dikkatle bakıyorum. Resmin bir köşesinin pek belirgin olmayan bir yerinde bir imza vardı. *Slim* diye. O imzayı fark eder etmez, göğüsüm parçalanır gibi oldu.

(*Slim!*)

O melezdi. Gri gözleri üzüntülü gibi görünürdü. Alacakaranlık vakti, hep ağlamaklı olurdu.

– Slim güneş batarken ağlıyor muydu?... Daha yeni doğmuş bir bebek olmasına rağmen, terk edildiği günü mü hatırlıyor acaba?

Onu Slim diye adlandıran Bayan Lane’in, acıyla böyle dediğini hatırlıyorum.

Slim feci utangaçtı ama, bana duygusal bir bağlılığı vardı. Sabah olunca, beni yavaşça dürtükleyip, özür dilemiş gibi dudak bükerdi. Yatak ıslatmakta onun üstüne yoktu. Gizlice temizlemeye çalışırdık ama, sanki Bayan Pony ile Bayan Lane’in herşeyi görme yeteneği vardı. Zayıflıktan eli ayağı tutmayan Slim. Tek yaptığı resim çizmek olan Slim.

- O çocuk... Resim dersleri almak istemesine rağmen...

Bayan Pony’nin kendi kendine fısıldarmışçasına bunu söyleyişi, bir anda kafamda canlandı.

Ben Pony’nin evine geri döndüğümde, Slim çoktan gitmişti. Uzak bir şehirde, bir demircinin işini devraldığını söylediler. Bayan Pony ile Bayan Lane, Slim’in resimle ilgisi olmayan bir dünyada yaşamak zorunda olmasına üzüyorlardı (Slim, senin resim çizmeni unutmadık, biliyorsun değil mi!). Slim’in narin ve itinalı dokunuşları. O zamanki Pony’nin evini, hemen gözümün önünü kaplarmışçasına çizebilen Slim’den başkası değildi.

Şimdiki Pony’nin evi, eskisinden daha muhteşem bir hale gelmekte.

Bir demircinin evlat edindiği Slim’in yağlıboyası, nasıl oldu da Amerika’dan bu kadar uzakta, ta Londra’da bulundu acaba... Hem de bir bit pazarında.

Slim’in geçirmiş olduğu zamanın da, tıpkı benimki gibi tekdüze olmadığını hissediyorum sadece.

Candy, böyle mucizevi bir tesadüfün, seni cesaretlendirmekten başka bir amacı olmadığını düşünüyorum. O resmin kıymetini bil. Bizler o resimde yaşıyoruz. Candy, her zaman seni gözlemekteyiz. O resimde, muhakkak Slim ve diğerleri de var. Ne olursa olsun, o resmi hep yanında tut lütfen, olur mu?

Slim’in resmini bulduğumu Bayan Pony’ye haber verdiğim zamanki cevabında Bayan Pony, bana cesaret verircesine böyle yazıyordu. Ben o resmi, Slim için her zaman endişelenmiş olan Bayan Pony

ile Bayan Lane'e vermeyi düşünmüştüm. Onların bunu hissetmiş olduğunu sanıyorum. Benim bu resme ihtiyacım olduğunu. Geri dönebileceğim yere...

Çok uzakta olsam da, "Pony'nin Evi" hep oturma odamda.

- Her hâlükârda, Slim'in bu resmi benim için çizdiğini düşünmeden edemiyorum.

Tatlı mayıs ayı. Düğün çiçekleri ve beyaz yoncaların örttüğü Pony'nin tepesi. Onun tam karşısından görülebilen Pony'nin Evi, insanın gözlerini acırtırcasına her biri verimli yeşil ağaçlar tarafından sarılmış. Nazikçe büyüyen çimler. Ve evin etrafını süsleyen rengârenk güneş şapkası çiçekleri.

Sanki hâlâ Bayan Lane, takır takır ses çıkartan eski ahşap ön kapıyı açıp, yaramazlık yapan Tom'un peşinden dışarı koşmakta.

Bizler, oradayız... Annie ile ben. Hayatımın tamamen değiştiği anda. Annie'nin Brighton'ların evine kabul edildiği o günde... Zaman hızlıca geri gelmekte.

- Ben, gözlerimi kapadım.

Yazar: KYOKO MIZUKI — Çeviri: AYKILU